

РЕШЕНИЕ

№ 19260

гр. София, 05.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 29.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Йоана Владимирова и при участието на
прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2482** по описа за **2025** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК, във вр. чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на „Ларк България“ ЕООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], със
съдебен адрес - [населено място], [улица], ет. 4, чрез адв. Д., срещу Национална агенция за
приходите, с искане за присъждане на обезщетение в размер на 7650 лв., представляващо
заплатено адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване по административен ред на РА №
Р-22002220004157-091-001 / 23. 04. 2021 г. издаден от органи по приходите при ТД на НАП С.,
законната лихва от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на главницата,
както и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищеца чрез процесуалния си представител, поддържа иска, по заявените в
него съображения. Претендира разноските по делото, съобразно представен списък.

Ответникът – Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител оспорва
исковата молба. Поддържа доводите в депозирания по делото писмен отговор. Претендира
юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско
възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на
исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени
представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С РА № Р-22002220004157-091-001 / 23. 04. 2021 г. е отказано право на приспадане на данъчен
кредит за 2019 г. на „Ларк България“ ЕООД в размер на 281 913 лв. и лихви в размер на 13 007 лв.

С жалба вх. № 53-06-3896 / 18. 05. 2021 г., горепосочения РА, е оспорен от адв. И. Д., като пълномощник на „Ларк България“ ЕООД по административен ред пред директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С..

С решение № 1071 / 14. 07. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП” С., оспорения РА е потвърден.

С Решение № 451 / 27. 01. 2023 г. по адм. д. № 8572 / 2021 г. по описа на АССГ е отменен РА № Р-22002220004157-091-001 / 23. 04. 2021 г.

С Решение № 1435 / 07. 02. 2024 г. по адм. д. № 6028 / 2023 г. описа на ВАС е оставено в сила горепосоченото решение на АССГ.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е **ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

В конкретния случай, е безспорно, че е налице незаконосъобразен акт – издадения РА № Р-22002220004157-091-001 / 23. 04. 2021 г. на длъжностни лица, които са органи по приходите към Национална агенция за приходите /НАП/, който е отменен с влязло в сила съдебно решение.

Налице е и надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като НАП е юридическо лице, на основание чл. 2, ал. 2 от ЗНАП.

С предявената искова молба се твърди, че за обжалването по административен ред е заплатена сумата от 7650 лв., съобразно представения (стр. 115) договор за правна защита и съдействие от 07. 05. 2021 г.

Съдът намира, че в случая е налице и причинена вреда, която подлежи на обезщетяване.

Видно е, че горепосочения договор за правна защита и съдействие е такъв от адвокатски кочан, като има съответния бланков номер. Същият е описан като приложение към подадената жалба по административен ред, поради което е безспорно, че е бил наличен по преписката по административното обжалване, като този факт не се оспорва от ответника.

Безспорно, е налице отменен ревизионен акт, като това е станало в рамките на развитото се обжалване по съдебен ред. В същото време, обжалването по административен ред пред директора на Дирекция „ОДОП“, е задължителна предпоставка за допустимост на съдебното обжалване на основание чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което е нормално ангажирането на адвокатска защита.

Видно от съдържанието на договора за правна защита и съдействие, в него изрично се сочи, че касае подаване на жалба срещу издадения РА и представителство при административното обжалване пред директора на Дирекция „ОДОП“.

Налице е и вреда за ищеца, тъй като същият е направил разноски в размер на 7650 лв., за обжалването по административен ред на увреждащ го административен акт.

Видно от приложената (стр. 116) фактура и платежно нареждане (стр. 117) сумата е заплатена по банков път, като в съдебното заседание се представиха и извлечения от сметки на ищеца и дневник на покупките, от които се установява, че плащането е отразено и в счетоводството му.

Съдът намира, че от извършването на незаконосъобразни действия по издаването на

незаконосъобразния акт – РА № Р-22002220004157-091-001 / 23. 04. 2021 г., отменен по съответния ред, ищеца е претърпял вреди, изразяващи се в направени разноски за адвокатско възнаграждение в производството по обжалването му по административен ред, който ред, както беше посочено по-горе е задължителна предпоставка за допустимостта на съдебното оспорване. Настоящият състав приема, че ищеца не би заплатил адвокатско възнаграждение и респективно това не би представлявало вреда, ако не бе издадено незаконосъобразния ревизионен акт от данъчните органи. Макар и да липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство, то адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на лицето вследствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, е предизвикано от издаването на процесния РА. Обстоятелството, че адвокатската защита не е задължителна, не влече по необходимост и извода, че страната няма право да ангажира свой процесуален представител, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издадения незаконосъобразен акт. В съдебната практика се приема, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност.

В същото време, направените в това производство по административно обжалване разноски, няма как да се обезщетят, тъй като липсва специален ред за това.

Съгласно чл. 17, ал. 6 от ДОПК, задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им. Отговорността се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

В настоящия случай, безспорно се доказва извършените разходи за адвокатско възнаграждение в хода на административното обжалване, поради което съдът намира иска за основателен и доказан и като такъв следва да бъде уважен. Присъдените със съдебните решения разноски, касая единствено направените при съдебното оспорване разноски.

Съдът намира, че не е налице основание за намаляване на този размер, съобразно направеното възражение с писмения отговор на ответника.

В мотивите на Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия, е прието, че възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е действително една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - "справедлив и обоснован".

Установените задължения с издадения РА са в размер на почти 295 000 лв. При съобразяване на този интерес и на основание чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в действащата към този момент редакция, би се дължало минимално възнаграждение в размер на 7430 лв., като естествено е допустимо завишаване на този размер, тъй като същия е само минимален. С исковата молба се претендират 7 650 лв. за обжалването по административен ред, поради което няма основание за намаляване на този размер.

При този изход на спора, ответника следва да заплати направените разноски в настоящото производство, каквото искане е своевременно направено и които съобразно представения (стр. 147) списък от разноските са в размер на 25 лв. държавна такса и 1200 лв. договорено и заплатено

адвокатско възнаграждение, съобразно представеният договор (стр. 9), като са представени и фактура (стр. 148) и платежно нареждане (стр. 149) за заплащането на сумата.

Съдът намира за неоснователно направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност, тъй като съобразно чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа би се дължало минимално такова в размер на 1065 лв. Съдът намира, че в случая така заплатеното възнаграждение от 1200 лв. не следва да бъде намалявано тъй като същото е малко над минимума и не е прекомерно.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати на „Ларк България“ ЕООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 7 650 (седем хиляди шестстотин и петдесет) лв., представляваща заплатените от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение за обжалване по административен ред на РА № Р-22002220004157-091-001 / 23. 04. 2021 г., както и законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба – 06. 03. 2025 г. до окончателното плащане на задължението.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати на „Ларк България“ ЕООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 1225 лв. (хиляда двеста двадесет и пет) лв., представляващи направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: